

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 495 בס"ד ערש"ק פר' מקץ (הערה, ספריו) כ"ו כסלו תשע"ה

פנינים יקרים מעניני דיומא - חנוכה

איתא במד"ר (בראשית ב, ה) והארץ היתה 'תהו' זו מלכות בבל 'זבהו' זו מלכות מדי 'וחשך' זו מלכות יון שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהם וכו' 'על פני תהום' זו מלכות הרשעה, 'ורוח אלקים מרחפת' זה רוחו של מלך המשיח וכו'. מציאות החשך של גלות יון מחייבת עבודת התנגדות של אור ולפיכך עבודת היום של חנוכה בנר המגרש את החשך של יון...

בימי החשמונאים שחרפו נפשם לכבוד השי"ת ולקיום מצוותיו לכן זכו לגמול המצוה שה' הטוב נגלה עליהם ברחמי המרובים. ועצם הנס ותקפו זהו גמול המצוה של מסירות נפש. אע"פ שבשעה שחרפו נפשם לא היה מטרתם לגמול המצוה מ"מ הרי היה ביכולת השי"ת להצילם בלא נס השמן המהור וכן כתב הפני יהושע שטומאה הותרה בצבור ומ"מ היו צריכים לנס השמן, מכאן דעיקר הנס נעשה כדי להודיע עד כמה חיבת המקום עליהם...

גבורים ביד חלשים (תפלת על הנסים) הלשון 'חלשים' יש בה כדי להתמיה האומנם חלשים היו החשמונאים? אולם נצחונם של החשמונאים בא להם דוקא מזה שהם ראו את עצמם חלשים למרות שגבורים היו, הם לא בטחו בגבורתם לא אמרו כחי ועוצם ידי. וכדוד המלך בשעתו הם הכריזו כי לא בקשתי אבטח וחרבי לא תושיעני. מי שמכיר בכך באמת יוכל להיות סמוך ובטוח על ישועת ה' כי תבוא כי מי שתולה כל כך בטחונו בה' - ה' לא יעזבונו ונצחונם מובטח. וטוב שנתבונן בכך שאנו חוגגים את חג הנסים של חנוכה ונדע שבצמח חלשים הננו כמו שאנו מעטים וכל קיומנו תלוי ביוצרנו ובוראנו שלגבורתו אין חקר.

(ילקוט מאמרי האמונה)

מחשבתנו של אדם בימי החנוכה חייבת להיות שקועה בהלל והודאה. ההתקשרות להלל והודאה מפקעת את הצורך בהספד ובתענית. יש ימים בשנה שהתעוררות באה דרך הספד ות

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש ז"ל א' פרשת לך לך תשל"ח - ה'בא לזכר' ע"מ

כייסורים אבל אצל רבי עקיבא לא היה המושג של כאב ממסדרות ברזל.

כאשר הרגו את עשרה הרוגי מלכות שאלו את הרבש"ע הייתכן, והוא השיב "עוד קול אחד אשמע אחזיר את העולם לתוהו ובוהו". היינו, שהרבש"ע השיב: אם אתה, רבי עקיבא, הולך איתי, ומקבל את היסורים באהבה, מוטב, אז יהיה קיום לעולם, ואיך יהיה קיום לעולם? כאשר האנוש בעל הבחירה הגיע לאחדות גמורה, בבחינת "תוהו ובוהו" שקודם הבריאה, שהרי לשם כך בראתי את העולם. ובאם לאו, אם לא תקבלו את היסורים באהבה, בלי לשאול שאלות - היינו באמונה, אחזיר את העולם לתוהו ובוהו, כי אם העולם לא הגיע לתוהו ובוהו בבחינת אנוש, אחזיר את העולם לתוהו ובוהו שהיה קודם הבריאה, היות שאם העולם לא הגיע אל יעודו שלשמו נברא אין לו קיום. אם אין את ה"תוהו ובוהו" שלכם, צריך להחזיר את העולם לתוהו ובוהו שלי שהיה קודם הבריאה. וזה "יצאה נשמתו באחד", שהגיע לשלימות הביטול. וכמו בתוהו ובוהו שקודם הבריאה שהיה רק אחד, כך עבד רבי עקיבא לבטל אצלו את הבחירה לגמרי, והוא חי באמונה "שלולא ה' עוזרו לא היה יכול לו". ואפילו לאחר שניתנה לו הבחירה הרי "לולא ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי" - ומה שנשאר בבחירה היא בסופו של דבר רק "אליך זעקו" ואז "נמלטו".

בראשית ברא וכו' והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום, ורוח אלוקים מרחפת על פני המים, זאת אומרת שראשית בריאת העולם היתה התגלות השי"ת בבחינת תוהו ובוהו, ואח"כ נברא עולם הבחירה בכדי שהאדם בבחירתו יעבוד ויביא להתגלות הבורא בבחי' זו של תוהו ובוהו. וכל ימי חייו עליו לעמול ולהתקדם להגיע אל התכלית הזו. לשם כך עליו לחיות כל ימיו בביטול גמור, ואסור לו לשכוח אף רגע אחד ש"בהמות הייתי עמך". ואפילו נשימה אחת לא יפסיק מלהיות "כגמול עלי אמו".

דרך זו היא לכאורה קשה עד מאד. בחירה זה יסורים, כמו שאמר דוד המלך "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך", ובלי יסורים לא שייך להשיג את מציאות האין של האנוש, רק שאצל זה שמחפש את הבורא הייסורים שלו הם יסורי אהבה. באופן טבעי מנסה כל אדם לדחות מעליו את היסורים, אך זה שחי באהבת הבורא הוא רוצה את הייסורים, כמו רבי אליעזר ברבי שמעון שהיה קורא להם בואו אחי. וכמו שביקש דוד המלך "

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

באחד". והכוונה בזה, שכאשר האדם עומד בבחירתו בתכלית הביטול והדביקות הוא שרוי בסכנה גדולה, והוא חי בפחד נורא שמא יהיה מציאות ועל ידי הסיפוק שיהיה לו הוא יתנתק מן הדביקות. הדבר הזה יכול לקרות מבלי שירגיש אפילו. ולכן הוא צריך לעבוד על עצמו שירגיש כל כך את הסכנה עד שלא יוכל ליפול מן הדביקות. כי הטובע בים במערבולות של גלים סוערים שכוחותיו אוזלים הוא לא חושב על שום דבר ולא על שום סיפוק ממעשיו חוץ מדביקות במציל שמושיט לו יד שחיו תלויים בו. וכמו כן אדם שיודע שבכל רגע הוא עלול ליפול, והוא חסר אונים, והוא צריך מציל, הוא בדיוק כאותו טובע שכלו כוחותיו בים הסוער שאין לו שום דרך הצלה, ובאותו רגע הוא לא חושב על שום דבר רק להאחז במציל. הסכנה האיומה בה הוא שרוי מביאה אותו לביטול, ואז הוא נאחז בבורא שיציל אותו. וכשהאדם מגיע לכזו סכנה ואין אונים, אזי הוא בבחינת "יצאה נשמתו באחד", שכל כולו תלוי במציל, והוא חי רק עם המציל כמו הטובע בים. בחינה זו היא מסרקות של ברזל, שהוא נמצא בסכנה עצומה ובפחד נורא, וכאשר הוא נאחז במציל זו היא הדביקות עם המציל בבחינת "אחד".

וזו היא כל העבודה שלנו, להגיע לבחינת "בהמות הייתי עמך", כמו בהמה עם בעליה והבן עם אמו. ולהגיע לכזו בחינה של מסרקות של ברזל. וזה שעובד על עצמו ונכנס עמוק בדרך העבודה הזו, יש לו כל הזמן פחד מן הסכנה שהוא שרוי בה, שלא יפרד מדבקות הבורא אפילו רגע אחד, ושלא יגיע למצב שהוא מרגיש כאב במסרקות הללו. וכמו שהרבש"ע כביכול לא מרגיש כאב, כי הוא יחיד בעולמו ומה שייד בכלל אצלו דבר כזה, כך צריך האדם לעבוד על עצמו ולהגיע לכזו התפשטות, שיהיה בטל ודבוק אל הרבש"ע - מה הקב"ה יחיד בעולמו אף הוא יחיד בעולמו. שזה ענין יצאה נשמתו באחד. וכמו שהרבש"ע הוא המציאות של הבריאה, כך הצדיק אמת שהוא צלם אלוהים שהגיע לבחינת "אחד" הוא מקיים את הבריאה. ובחינת "אחד" שאחר הבריאה היא נעלית לאין ערוך מבחינת "אחד" שקודם הבריאה, שקודם הבריאה עדיין לא היה גוף ולא בחירה, אמנם אחר שנברא עולם הבחירה והוא ביטל את הגוף ואת הבחירה, כלומר שמצא עצמו "חטאתי נגדי תמיד" והביא את הגוף לביטול ולבחינת "אחד", והעלה את הכל לאחד המיוחד - בחינה זו היא התגלות הבורא באופן נעלה ביותר, ולשם כך ברא את העולם.

תכלית הבריאה היא, שכולנו נגיע למציאות הזו של "מסרקות של ברזל" ו"יצאה נשמתו

המשך פציצים יקרים

מכבי גמטריה "חסד" (השלח'ק) וכן 'מכבי' ר"ת מי כמוך באלים י'. וכן הם כל בשר מפני י'.

(שפת אמת)

השמן אותיות "נשמה".

טעם נס חנוכה למה נגלה החיבה והנס דוקא בשמן שבנר. כי כשנכנסו היונים לבית המקדש ובטלו את העבודה עדיין נשאר בידי ישראל חלק מעבודת המנורה ע"י שהדליקו נרות בבית הכנסת ובנרות ש"ק. ומכיון שבכח נרות הקדושים המשיכו געגועים מאב הרחמן, ולכן כשגברו רחמי האב נגלה אליהם ע"י שמן של נר ובו נעשה הנס.

(קדושת לוי)

בתפלת 'ועל הנסים' נזכרים הנסים שנעשו לישראל בימים ההם בזמן הזה גבורים ביד חלשים רבים ביד מעטים הדליקו נרות בחצרות קדשך וכו'. מפליא הדבר שלא נזכר בו שעם ישראל החזיר לעצמו את עצמאותו הממלכתית. התשובה שכל טובה לא צמחה לישראל מהעצמאות שהושגה בעקבות הנצחון על היונים ורק השחרור הרוחני הוא עמד להם לישראל והוא עומד עד היום הזה... (ילקוט מאמרי האמונה)

בבית שני הטיל הקב"ה את עולה של מלכות יון שממנה השיגו את המושג מלחמה שהיא מסירות נפש לשמים. מלחמה זו הטביעה את רושמה בישראל. והנה כבר עברו אלפיים שנה אחר אותו מעשה ועדיין אנו מודים ומהללים על הנס שבימים ההם על ההתחדשות בזמן הזה בכח המסירות נפש שיימשך עד ביאת המשיח...

(מערכי לב)

מזמור שיר חנוכה הבית (תהלים ל) המזמור סובב על זאת הכוונה שהשי"ת ברא באופן זה להיות עולה ויורדת וכו' ירידה לצורך עליה, וזהו ארוממך ה' כי דליתני.

(הרב הקדוש מפסיסחא)

שם 'חנוכה' מלשון התחדשות וקבעום בהלל והודאה, ואיתא במדרשים דמי שנעשה לו נס ואומר שירה בידוע שנמחלו לו עוונותיו דמי שאומר שירה על הנס הוא הוראה שיש לו שייכות ודבקות אל הנס ולכן נמצא בו התחדשות. וזה ההתחדשות נשאר לעולם.

(שפת אמת)

קבעום בהלל והודאה על הארת הנרות שיאירו בכל שנה בכח ההלל וההודאה וההתלהבות בני ישראל להשי"ת כמו שהדליקו אז